*Adrian Păunescu*

*Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aş iubi*
*Unde să pleci*
*Viața, dublu mixt*

°°°*°°°

***Rugă pentru părinti***
*Enigmatici si cuminti,*
*Terminându-si rostul lor,*
*Lângă noi se sting si mor,*
*Dragii nostri, dragi părinti.*

*Chiamă-i Doamne înapoi*
*Că si-asa au dus-o prost,*
*Si fă-i tineri cum au fost,*
*Fă-i mai tineri decât noi.*

*Pentru cei ce ne-au făcut*
*Dă un ordin, dă ceva*
*Să-i mai poti întârzia*
*Să o ia de la început.*

*Au plătit cu viata lor*
*Ale fiilor erori,*
*Doamne fă-i nemuritori*
*Pe părintii care mor.*

*Ia priviti-i cum se duc,*
*Ia priviti-i cum se sting,*
*Lumânări în cuib de cuc,*
*Parcă tac, si parcă ning.*

*Plini de boli si suferind*
*Ne întoarcem în pământ,*
*Cât mai suntem, cât mai sunt,*
*Mângâiati-i pe părinti.*

*E pământul tot mai greu,*
*Despărtirea-i tot mai grea,*
*Sărut-mâna, tatăl meu,*
*Sărut-mâna, mama mea.*

*Dar de ce priviti asa,*
*Fata mea si fiul meu,*

*Eu sunt cel ce va urma*
*Dragii mei mă duc si eu.*

*Sărut-mâna, tatăl meu,*
*Sărut-mâna, mama mea.*
*Rămas bun, băiatul meu,*
*Rămas bun, fetita mea,*

*Tatăl meu, băiatul meu,*
*Mama mea, fetita mea.*

°°°*°°°

## *Steaguri albe*

*Mă rog cu puterea cuvântului*
*Pentru copiii pământului,*
*Mă rog cu dulceata colinzilor*
*De sănătatea părintilor.*

*Florile, florile dalbe,*
*Iar pe lume steaguri albe.*

*Mă rog cu lumina minunilor*
*In amintirea străbunilor,*
*Mă rog cu nădejdile omului*
*De echilibrul atomului.*

*Florile, florile dalbe,*
*Iar pe lume steaguri albe.*

*Mă rog cu putinta mătusilor*
*Contra venirii cenusilor,*
*Mă rog cu blândetea din flaute*
*Un happy end să ne caute.*

*Florile, florile dalbe,*
*Iar pe lume steaguri albe.*

*Mă rog cu pecete de fulgere*
*Să ne ferim de distrugere,*
*Mă rog cu puterea cuvântului*
*De sănătatea pământului.*

*Florile, florile dalbe,*
*Iar pe lume steaguri albe.*

°°°*°°°

***Iubiti-vă pe tunuri***

*Ma voi feri ca de foc de pericolul*
*Ca dragostea sa devina*
*Obiect al meditatiei,*
*Al speculatiei,*
*Al filozofiei.*

*Fereasca Dumnezeu*
*De acea dragoste retorica,*
*In stare sa ucida*
*Numai eroii*
*Pe scenele de scindura uscata.*

*Alt fel de dragoste am trait eu*
*In zilele si-n noptile vietii mele.*
*Am fost devorat,*
*De patimi reale,*
*Si nici un regizor*
*Nu mi-a putut iscali pieptul*
*Cu biata lui cerneala rosie,*
*De care s-au invrednicit toti actorii.*

*Eu insumi am ceva teatral*
*In fiinta mea.*
*Dar eu nu sint actorul,*
*Eu nu sint regizorul,*
*Eu sint autorul*
*Tragediei pe care o joaca atitia.*

*Adolescenti si adolescente*
*Se vor regasi teatral*
*In poemele mele de dragoste*
*Pe care le restitui lumii*
*Ca pe-o boala de care voiesc sa ma lepad*
*Si nu pot.*

*Caci nici o boala nu devine*
*Mai mica in tine*
*Daca se molipsesc si altii de ea;*
*O, dragostea mea devastatoare,*
*Citi tineri isi vor face iluzia*
*Ca-i poti salva cind te vor citi*

*In cuvintele mele.*

*Nu exista propriu-zis experienta umana,*
*Nimic nu e valabil decit o singura data,*
*Ca o seringa in vremea moderna.*
*Totul se arunca dupa folosinta,*
*Inclusiv dragostea unui poet*
*Citita in cartile lui.*

*Nici Biblia nu foloseste,*
*Nici Biblia n-are un continut exemplar,*
*Experienta din Cintarea Cintarilor*
*Se pierde ca un proces verbal de sedinta,*
*Nu e nimic de facut,*
*Nu e nimic de ales*
*Din toate acele cuvinte,*
*Decit placerea estetica.*

*Eu simt autorul tragediei,*
*Eu declam impreuna cu actorii,*
*Eu fac fibrilatie la inima odata cu regizorii,*
*Eu aplaud si huidui impreuna cu spectatorii,*
*Eu ma spinzur impreuna cu administratorul teatrului*
*In acest final de veac*
*In care dragostea*
*A ajuns atit de prost vandabila.*

*Se joaca, dragii mei,*
*Tragedia dragostei*
*In fata scaunelor goale.*
*Murim si nimeni nu se uita la noi,*
*Actorii turbeaza pe scindura goala*
*Si poate ca de-atita singuratate*
*In salile in care joaca*
*Ei incep sa ia in serios*
*Rolurile din tragedia dragostei.*

*N-a fost chip sa scap de aceste cuvinte,*
*A trebuit sa vi le spun*
*Gelos pe Shakespeare,*
*Care a avut rabdarea*
*Sa-si omoare toti eroii,*
*Stiind*
*Ca va fi absolvit de marea lui vina*
*Pentru ca, intre timp, oricum,*

*Toti aveau sa moara,*
*De moarte fireasca.*

*Dar eu sint poet liric,*
*Eu inca n-am deprins invatul*
*De-a pune la persoana a treia*
*Ceea ce devora persoana intai.*
*Si de-atitea ori am simtit nevoia*
*Sa ma salvez cu un plural al majestatii*
*Si n-am putut si unii dintre voi*
*Au numit, prosteste,*
*Aceasta care mi s-a intimplat,*
*Egoism.*

*Si nici nu am blestemata*
*Raceala de cuget*
*A sefului de cadre*
*Care iubeste-n taina,*
*In vreme ce actioneaza*
*Cu dosare si referinte de tot felul*
*Impotriva tuturor iubirilor si a tuturor celor*
*Care iubesc.*

*Dragostea mea are un aspect*
*Aproape clasic,*
*In romantismul ei*
*Desuet si expresionist.*
*Iubesc*
*In numele tuturor umilintelor,*
*Si al tuturor asa-ziselor faradelegi pedepsite*
*De legi fara de lege.*

*Vai mie, autor de tragedii,*
*O s-ajung exemplar, o sa se predea*
*Lectii de literatura universala*
*Pe textele mele,*
*Biata autopsie,*
*Vinovata si impudica autopsie,*
*Citi din voi, care va veti supara pe copii vostri*
*C-au luat note mici*
*La lectia ,,Poezia lui Adrian Paunescu",*
*N-ati fi azi in stare*
*Sa mma ucideti*
*Pentru poezia de dragoste*
*La care nu copii vostri, ci voi ati putea ramine repetenti.*

*Va voi trece clasa,*
*Pe voi si pe femeile voastre,*
*In fata carora ingenunchez*
*Pentru sfinta rabdare pe care o au cu noi*
*Si pentru misteru1 care ne 1eaga.*
*Va voi trece clasa, va voi trece veacul,*
*Veti supravietui in poezia mea,*
*Si poate mai mult in pozia mea de dragoste,*
*Care nu e reglementata*
*Prin hotarire a Consiliului de Ministri.*
*O, bietii mei prieteni!*

*Scriu poezie de dragoste*
*Si stiu ca n-am nici o sansa*
*In timpul vie|ii mele.*
*Sint facut sa par altceva,*
*Suport interdictia de a va fi unul din semeni,*
*Teatral uneori,*
*Pentru ca-n cladirea teatrului nostru*
*A ascuns armata*
*Toata munitia, toate drapelele.*
*Teatral uneori*
*Pentru ca in orasul nostru*
*Nu mai e loc nicaieri altundeva de poeti*
*Intrucit primaria e plina de functionari.*

*Teatral, teatral, intr-adevar,*
*Si rugindu-va,*
*Implorindu-va,*
*Ordonidu-va:*
*Pace si dragoste*
*Si daca sint pe lume si dragostea, si pacea*
*Va fi si Truda de-a le pastra.*
*Bucurati-va ca mai aveti*
*Poeti din acest os,*
*Pasari de aceasta marca,*
*Impulsuri in aceasta directie.*
*Bucurati-va, bucurati-va, plingind,*
*Ca in vreme ce voi ma credeati surghiunit*
*In sintaxa unei singure orientari,*
*Sa lucrez ca orbetele*
*Pentru infatisarea voastra festiva,*
*Eu iubeam si scriam*
*Poezie de dragoste.*

*Iar pe voi, fratii mei tineri,*
*Pe voi, care ma veti citi crezind*
*Ca veti avea ceva de invatat din poezia mea de dragoste*
*Va rog, nu pariati prea mult*
*Pe aceasta iluzie.*

*Nimic nu se invata de la nimeni*
*Pina cind nu inveti acel lucru*
*Din propria ta experienta.*
*Voi ma veti iubi*
*Abia dupa ce*
*Veti ajunge-n situatia mea.*

*Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste,*
*Poezia mea de dragoste nu e initiere,*
*In versurile mele nu veti gasi*
*Descrise somptuos*
*Pozitiile dragostei*
*Ca-n manualele de pornografie indiana*
*Sau chiar daneza.*
*O, nu. Toata poezia mea de dragoste*
*E o imensa vatra de cenusa*
*La temelia unui rug*
*Ce arde inca.*
*Luati aceasta carte-n maini,*
*Aceasta macheta a unui teatru tragic,*
*Iubirea e tragica.*
*Pentru ca iubirea e moarte,*
*Iubirea e tragica*
*Pentru ca actorii o rostestesc cu suflarea taiata,*
*Mareata cum e*
*In scriitura pe care au invatat-o,*
*Dar abia asteapta sa coboare*
*Dupa ce si-au imbracat hainele de strada*
*In fierbintea, urita, dar pasionata lor*
*Iubire de oameni.*
*In sala pe fiecare-1 asteapt-o femeie,*
*Undeva, la balcon, o fata pura plange,*
*Cind iubitul ei, actor la Teatrul municipal,*
*5e saruta pe scena cu o actrita.*
*Vai, eterna contradictie*
*Dintre arta si viata !*

*Nu va luali dupa spusele mele, ci dupa cele scrise*

*Cititi cartea mea*
*Cind viata v-a obosit de-ajuns intr-o zi,*
*Eu nu am pretentia sa va invat nimic,*
*N-am decit orgoliul de-a ma alatura*
*Cu toata cenusa distrugerii mele*
*Cenusilor voastre,*
*Caci fiecare dintre voi*
*E un cuplu*
*De la care ar putea incepe*
*Iarasi*
*Lumea.*

*Si cind veti vedea*
*In fata ochilor vostri arzand de iubire*
*Tunurile veacului pregatindu-se s-a-distruga*
*Cimpiile si fabricile,*
*Oamenii si muntii,*
*Pasarile si pestii,*
*Bibliotecile si spitalele,*
*Mormintele si bisericile,*
*Nu pregetati, aruncati-va hainele de pe voi,*
*Imbratisati-va, sarutati-va,*
*Si pentru ca pamintul e rece,*
*Iar tunurile care vor sa-1 distruga sint calde,*
*O, voi, tineri ai planetei mele*
*Convulsionata de-atitea arme,*
*Sub ochii holbati ai armatelor,*
*Sfarimand ochelarii gretosi ai generalilor,*
*Fara nici o rusine,*
*In numele singurei religii care ne uneste,*
*Credinta in continuitatea speciei umane,*
*Iubiti-va,*
*Iubiti-va pe tunuri!*
*Concediati tunarii*
*Si dezamorsati obuzele*
*Si dati-ne acest prim si netrecator*
*Semn al pacii universale.*

*Iubiti-va,*
*Iubiti-va pe tunuri!*
*Iubiti-va pana le veti hodorogi,*
*Pana le veti scoate din functiune,*
*Iubiti-va aruncand din maini*
*Tot ce vi se-ntampla s-aveti in maini,*
*Actele voastre, banii vostri, oglinzile,*

*Chiar si aceasta carte care nu are decat meritul*
*Ca apartine unui om*
*Care in viata lui, desi n-a avut norocul*
*Sa faca dragoste pe nici un tun,*
*Cand n-a dormit si n-a scris,*
*A iubit*
*Cu disperarea conditiei umane,*
*Cu lacomia venitului de pe front,*
*Cu grija medicului*
*Si cu daruirea muribundului.*

*Faca-se profetia mea,*
*Fie o data pentru totdeauna a tinerilor*
*Iubirea pe tunuri!*

°°°*°°°

## *Poetul*
*As sta, asa cu fata-n sus,*
*Lovit piezis de vreme*
*Si-ncet ca un izvor supus*
*Ti-as murmura poeme.*

*Si patul de sub sira mea,*
*Podeaua care-l tine,*
*Cu timpul s-ar darapana*
*Si-n casa-ar fi ruine*

*Si peste molcomul prapad*
*Peste privirea-mi oarba*
*Cu gura incepind sa vad*
*Eu, napadit de iarba,*

*Din somnul ca un trist magnet*
*Ce stie doar sa cheme,*
*Ti-as mai incredinta incet*
*Mistere si poeme.*

*Albitul firii mele os,*
*Schiloada chiparoasa,*
*Lovit de pietre dureros*
*Si maruntit de-o coasa.*

*Ar face gura si-ar sopti*
*Despre ce e si nu mi-i*

*In veacul de schizofrenii*
*Pin-la sfirsitul lumii*

*Si daca varul cel nestins,*
*Ce-i una cu folosul,*
*Cu cinic urlet dinadins*
*Mi-ar inghiti si osul,*

*Eu, tainic, bland si tutelar,*
*Calcand taceri postume,*
*Din toti peretii dati cu var*
*M-as reintoarce-n lume,*

*Catre o casa, unde-acum*
*Si moartea mai asteapta,*
*Pina sa-nceapa tristul drum*
*De dincolo de soapta.*

*Sa-ti spun ca inca nu-i tarziu.*
*Ruina e departe,*
*Iar eu cu inima te stiu*
*Pe viata si pe moarte.*

*As sta aici, pe-acest prundis*
*Pe care-mi este bine,*
*Ca vremii, pus hotar piezis,*
*Sa-mbatrinesc de tine.*

*Sa-mi suga oasele-n pamint*
*De parca oase-as plange,*
*Sa fiu doar calcar si cuvant*
*Si-un ultim strop de sange.*

°°°*°°°

### *Pastel de toamnă*

*Pe muntele negru de frunza de vara*
*Te chem cu accent brumariu sa te sperii*
*Cand spicul de toamna da-n spicele verii*
*Si cade lumina si trage sa moara.*

*Si sint intrebari prin natura puzderii*
*Si sfiriie ploaia dintii ca o ceara*
*Si vara ne-nchide in toamna afara*
*Femeie, barbat sub pecetea tacerii.*

*Aicea la munte mai poate sa spere*
*Si cel care moare ca moartea-i departe*
*Si noi sa fugim si sa scriem o carte*
*In ea cuprinzind ale toamnei mistere.*

*Ca sintem in lume pe-acolo prin partea*
*Pe unde intirzie posta si moartea.*

°°°*°°°

### *Dumnezeul salvării*

*Inchide fereastra, perdeaua o lasa,*
*Da zgomotul marii afara din casa,*
*Da-mi voie s-asez fruntea mea pe-al tau pantec,*
*S-ascult al rodirii si-al tainelor cintec,*

*Sa fiu tot o rana, sa fii tot o rana,*
*Materia-n fierberea ei grosolana,*
*Sa trecem in moarte din cauze varii,*
*Cu marea venind catre noi ca barbarii.*

*Eu las adevarul acesta sa steie,*
*Esti cea mai fierbinte si dulce femeie,*
*La noapte, plingand linga tot ce ma doare,*
*Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.*

*Da marea afara din casa si vino,*
*Nestinso, neblindo si iar nestraino,*
*Pereche de umbra noptateca pune*
*In contul durerii ca esti slabiciune,*

*Ca inima-mi pica din piept si ma cheama,*
*Ca sufletul meu te considera mama,*
*Ca norii se-aduna si vremea se strica*
*Si eu, stand sub grija, te tin ca pe-o fiica,*

*Dar tu dintre toate mai noua, mal vechea,*
*Imi esti dulcea urnbra, impasul, perechea,*
*Tu, drama cu mii de solutii gresite,*
*Te pling pana ochii imi ies din orbite.*

*Fii azi rizatoare, fii azi optimista,*
*Solutia buna e-n noi si exista*
*Si daca, iubito, femeie visata,*

*Ar fi sa ne stingem curind, nu odata,*

*Din dragostea noastra nebuna si buna,*
*Cu marea in casa, si-n pat arsi de luna,*
*Eu stiu ca s-or naste sub cinice astre*
*Alti doi sa repete-ntrebarile noastre.*

*Ti-ai naste copilul, ti-as naste copila,*
*In pumni de olar ar surade argila*
*Si daca nu e Dumnezeu sa auda*
*Ce lupta dam astazi cu moartea cea cruda,*

*Din dragostea noastra, prin timpul prea greu*
*S-ar naste el, vindecator Dumnezeuul,*
*Pe tronuri sarace suindu-si fiinta*
*Ar face sa cinte prin noi suferinta.*

*Iubito, amana secunda fatala,*
*Sa dam alor nostri si drama si boala,*
*Copiilor nostri sa dam sa invinga*
*Prin ei tragedia cu chip de seringa.*

*Da zgomotul marii afara din casa,*
*Vreau liniste, liniste, marea m-apasa.*
*Vreau moartea sa vina sa lupte cu mine,*
*Eu sunt cineva, moartea e oarecine.*

*Si muta din tine in mine durerea,*
*Ca tot ti-o voi lua folosind mangaierea*
*Te-nchina si crede, in mine te muta,*
*Cu jale cu tot si cu clipa temuta.*

*Si daca se-ngaduie fapta aceasta,*
*Cu pumnii aprinsi mergi si sparge fereastra,*
*Sa intre barbara si tulburea mare*
*Prin noi in pamantul pe care nu-l doare,*

*Sa intre saratele zbateri si unde*
*Sub toti cei ce n-au simtaminte profunde,*
*Sa-mi spele armura, sa-ti treaca de coapsa,*
*Caci marea e singura lumii pedeapsa,*

*Sa rupa, in val, santinele de veghe,*
*Caci marea e singura mortii pereche,*
*Sa vina fatal, consfintind cu toti solii*

*Mutarea in mine a dramei si bolii,*

*Sa vina sa stinga cu tot viclesugul*
*Si lampa din casa si ochii si rugul*
*Si-apoi sa ma duca departe, departe,*
*Satulul de viata, bolnavul de moarte,*

*Sa-ti scriu carti postale pe piele de cega*
*Din Marea Nipona, din Marea Norvega,*
*Din Marea de Flacari ce plange sub mare,*
*Iubito, pedeapsa, iubito, mirare,*

*Iubito de neguri, inbito de luna,*
*Iubito de taina si jale-mpreuna,*
*Iubito de carne, iubito de soapte,*
*Suav miazazi si brutal miazanoapte,*

*Dar astea sint simple si bune cuvinte,*
*Sint legile care fac vieti si morminte,*
*Dar astea nimic nu inseamna cind vine*
*O grija la mine si moartea la tine.*

*Apleaca-ti fiinta prin ceata albastra*
*Sa nastem salvarea din dragosten noastra*
*Si roaga-te fiului tau ce e-n tine,*
*Sa vina mai repede, sa-ti fie bine.*

*Sa vina sa urle ca mama si tatal*
*Ii sint dusi la moarte; el sovaie, iata-l,*
*Da singele tau, pur si tinar, sa-1 creasca*
*In ritm fara pauza neomeneasca,*

*Da pantecul tau, rodniciei, semintei,*
*Fii gazda nu bolii, ci vietii, fiintei,*
*Tu meriti pamintul sa-ti stea sub picioare,*
*Regina prea blinda si nemuritoare,*

*Din mare sa-ti bata matanii catargul,*
*Cum buzele tale isi tinguie arcul,*
*Cum inima mea te-a gasit si te stie*
*Si esti bucurie, si esti tragedie.*

*Hai, vino, in linistea mea neguroasa,*
*Da zgomotul marii afara din casa*
*Si-n larmele lumii si-n templele marii*

*Sa nasti Dumnezeul cinstit al salvarii.*

°°°*°°°

***Leagăn pentru toată copilăria***

*Pune-ti, copile, capul pe perna,*
*Te-asteapta vise, prunc adormit,*
*In vise viata este eterna,*
*Cu ceruri blânde si fără sfarsit.*

*Ce stii tu-n lume cate se-ntampla,*
*Nici nu e bine tu să le sti,*
*Lumea-ngenunche la a ta tampla,*
*Si, langa tine suflet, cor de copii.*

*Astazi, copile, eu iti dau paine,*
*Tu painea asta o musti firesc,*
*Ce-ti dau eu astazi tu-mi vei da maine,*
*Eu, leganandu-te, imbatranesc.*

*Trupul tau fraged ca un mesteacan*
*Să se indoaie gales în somn,*
*Ca să cresti mare, plang si te leagan,*
*Copile dulce, prea tinere domn.*

*La geam lumina lunii ti-o scapar*
*Luminii tale să-i dau ecou,*
*Dormi, fericitule, ca eu te apar,*
*Că eu în tine mă nasc din nou.*

*Capu-l pe perna pune-l, copile,*
*Totul e bine, ai tai sunt vii*
*Si mai au viata si mai au zile,*
*Să crezi ca pururea ei vor trai.*

*Mama si tata tie-ti vor face*
*Leagan de stele si de ninsori,*
*Să-ti fie bine, să dormi în pace,*
*Să ai lumina la ursitori.*

*Pune-ti, copile, capul pe perna,*
*Dormi si viseaza bunul tau vis,*
*Că-n vise viata este eterna,*
*Visul e lumea ce eu ti-am promis.*

*Pat de rachita mirositoare,*
*Leagan albastru si-ncondeiat,*
*Pentru copilul care rasare*
*Si-ai carui ochi ritmul lumii il bat.*

*Mama te leagana, vegheaza tata,*
*Somnul ti-l apara ochi parintesti,*
*Dormi si viseaza ca lumea-i gata*
*Si te asteapta numai să cresti.*

*Mie-mi trec anii, tie-ti vin anii,*
*Poate ca maine iti va fi greu,*
*S-accepti ca astazi eu ti-am spus nani,*
*Dar nani-nani, frumosul meu.*

°°°*°°°

## *Făcătorii de case*

*Mi-e dor de casă, dor de casa mea,*
*Mi-e dor de-o casă care nu exista,*
*Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie trista,*
*Cu cer în cer si-n gard cu-o fantanea.*

*Ea nu se afla azi în nici un sat,*
*O rezidesc din lacrimi si nestire,*
*Mi-e dor de casa mea din amintire,*
*Care-a plecat si ea, când am plecat.*

*Batranii mei se afla în pereti,*
*Sau vitele îi calca în copite,*
*Mi-e dor de casa mea pe negandite,*
*Mi-e dor de dorul fostei mele vieti.*

*Baiatul meu zideste el, acum,*
*Naluca-nlacrimatei sale case,*
*Un pumn de var în zid si altu-n oase,*
*Stau, el si casa, în acelasi fum.*

*Si iata-l, pune mana pe pământ,*
*Si nu se joaca, sta si se ridica,*
*Si carnii mele i se face frica,*
*In clipa când atat de-aproape-i sunt,*

*Incat baiatul meu si-al nimanui,*
*Iubindu-si fiul si uitandu-si tatal,*

*Inca mi-e dor de casa mea, când iata-l,*
*El mă zideste-ncet în casa lui.*

*Si carnea mea, fiindu-i dor mereu*
*De-o casa ca un fulgerat de apa,*
*Tărână e si viata mea e groapa*
*Langa-naltarea lujerului meu.*

°°°*°°°

## *Dor de Cluj*

*Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului,*
*Eu, fiu de tarani din fierbintele sud,*
*Si Clujul e, tot, hohotire de clopote,*
*Si pasii lui Blaga pe strazi se aud.*

*Ca Iancu as vrea pe suisul Feleacului*
*Să cad furtunos peste Cluj ca un cal,*
*Dar astazi e liniste dulce în inima*
*Prea mult patimitului nostru Ardeal.*

*Acelasi e Clujul, aceiasi sunt oamenii,*
*Mereu nascatori si mereu muritori,*
*Dar si de-as avea tot o singura nastere*
*Aici as muri de o mie de ori.*

*Mereu catre dealul ciudat al Feleacului*
*Atras mi-a fost neamul batran de oltean,*
*Aici invatara ai mei, toate rudele,*
*Dumitru si Ana si Tina si Ioan.*

*Când noaptea se lasa tresar amintirile*
*Si trec literati spre un magic castel,*
*Ce seamănă Clujul în noapte cu creierul,*
*Un creier cu ganduri aprinse în el.*

*Si ce n-a fost voie, si clipele libere,*
*Si ce-i multumire, si ce e repros*
*Se-aduna nostalgic la cumpana noptilor*
*Când Blaga isi murmură pasii sfiosi.*

*El trece spre moarte, în marea lui trecere*
*Si e printre noi si din nou printre dusi,*
*Sfios intr-un Cluj ca în templul Ardealului,*
*Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.*

*Ros-galben-albastre sunt razele Clujului,*
*Furtuna din veac mai de pret le facu,*
*Batrani intelepti poarta grija gradinilor,*
*Cei tineri pe piept au insigne cu ,,V".*

*Atat de senin se transcriu tragediile,*
*Legendele iarta momentul cel crud,*
*Ce simplu cantăm: ,,Blaga-i mut ca o lebădă"*
*Si pasii lui Blaga prin Cluj se aud.*

°°°*°°°

## *Castel medieval*

*Condamnă toti si numai unul iartă,*
*Când toti vorbesc se-aude cel ce tace,*
*Dă semne de cădere si de pace,*
*Dezamăgita, tulburea mea soartă.*

*Ce vremuri de vremelnicii sărace,*
*Mi-am dejugat si tidva lângă poartă,*
*Si-acum astept voios în noaptea moartă*
*Pe cineva să vină mai incoace.*

*E un tiran -- de tirania pâinii --*
*Aicea în castelul fără geamuri*
*Si tigrii lui domestici sar în hamuri*
*Si-n lanturi lupi se gudură, nu câinii.*

*Miroase a pustiu si a cenusă,*
*In beciuri e-o uzină de cătuse.*

°°°*°°°

## *Făt-Frumos*

*Oameni, oameni, fratii mei,*
*Disperatii, fericitii,*
*V-ati spălat de superstitii,*
*De demoni si dumnezei.*

*Insă-i nu-i destul folos*
*Dacă peste tot ce este*
*V-ati spălat si de poveste,*
*L-ati pierdut pe Făt-Frumos.*

*Vin la voi acum plângând,*
*Gura-mi sângeră ca rana,*
*Unde este Consânzeana,*
*In ce bolti, pe ce pământ?*

*Mă ridic plângând de jos,*
*Ca la un pierdut examen,*
*Unde vă e basmul, oameni.*
*Ce-ati făcut cu Făt-Frumos?*

*Făt-Frumos n-a existat,*
*N-a stat nimănui în cale,*
*Era numai visul moale*
*Al vreunui trist băiat.*

*Mai visati de vreti să fiti*
*Fericiti cu capu-n pernă,*
*Feriti epoca modernă*
*De rigizi si scofâlciti.*

*Din prea mult entuziasm*
*Să nu spargeti Voronetul,*
*Dati-i voi mai mare pretul,*
*Oameni, mai râvniti la basm.*

*Voi, care aveti copii,*
*Nu-i lăsati sub gând satanic,*
*Să respire sterp, mecanic,*
*Ca si când nu ar fi.*

*Doborâti himera jos,*
*Oameni, reveniti în lume,*
*Pe umana noastra culme*
*Regăsiti pe Făt-Frumos.*

*Făt-Frumos si toti ai lui,*
*Fiincă unde nu-i poveste*
*Lume nu-i si om nu este*
*Si, de fapt, nimica nu-i.*

*El venea la noi pe jos*
*Si ni l-au răpit piratii,*
*Vamesi vigilenti, redati-i*
*Actele lui Făt-Frumos.*

*Dati-i viata înapoi,*
*Ochii mari, miscarea buzii,*
*Făt-Frumosul din iluzii*
*Si frumos numai prin voi.*

°°°*°°°

## *Totusi, iubirea*

*Si totusi există iubire*
*Si totusi există blestem*
*Dau lumii, dau lumii de stire*
*Iubesc, am curaj si mă tem.*

*Si totusi e stare de veghe*
*Si totusi murim repetat*
*Si totusi mai cred în pereche*
*Si totusi ceva sa-ntâmplat.*

*Pretentii nici n-am de la lume*
*Un pat, întuneric si tu*
*Intrăm în amor fără nume*
*Fiorul ca fulger căzu.*

*Motoarele lumii sunt stinse*
*Retele pe căi au căzut*
*Un mare pustiu pe cuprins e*
*Trezeste-le tu c-un sărut.*

*Acum te declar Dumnezee*
*Eu însumi mă simt Dumnezeu*
*Continuă lumea femeie*
*Cu plozi scrisi în numele meu.*

*Afară roiesc întunerici*
*Aici suntem noi luminosi*
*Se ceartă-ntre ele biserici*
*Făcându-si acelasi repros.*

*Si tu si iubirea există*
*Si moartea există în ea*
*Imi place mai mult când esti tristă*
*Tristetea, de fapt, e a ta.*

*Genunchii mi-i plec pe podele*
*Cu capul mă sprijin de cer,*
*Tu esti în puterile mele,*
*Desi închizitii te cer.*

*Ce spun se aude aiurea,*
*Mă-ntorc la silaba dintâi,*
*Prăval peste tine pădurea:*
*Adio, adică rămâi.*

*Si totusi există iubire*
*Si totusi există blestem*
*Dau lumii, dau lumii de stire*
*Iubesc, am curaj si mă tem.*

ooo*ooo

## *Îndrăgostit de Bucuresti*

*Nu stiu de ce, pe cât m-afund în viata*
*mă simt atras de fleacuri omenesti,*
*si-mi place-n anotimpul de vacanta*
*să-ntirzii, să ramin în Bucuresti.*

*De el ne-am saturat, dar el ne place,*
*el e un prag lovit să vezi alt prag,*
*si-acum, când sint satul de locul zilnic*
*mă simt golit si-mi e deodata drag.*

*Pe piatra lui am tot batut cadenta*
*si-am s-o mai bat atât cât voi trai,*
*spre un Olimp ascuns pe orice strada*
*în cautarea marii poezii.*

*Aici m-au sufocat cu dulce teii*
*si au trecut aiurea anii mei*
*aici copiii mi-au venit la viata*
*si am născut si-am ingropat idei.*

*La Bucuresti, copilaria toata,*
*visam s-ajung să pot si eu vedea*
*celebrii ciini ce au covrigi în coada*
*si să-ntilnesc si eu pe mama mea.*

*Eu vara as iubi-o pe orbeste,*
*dar simt ca toamna-i anotimpul meu,*

*când frunze si lumini pe bulevarde*
*mai dau halou parerilor de rău.*

*Când pe terase se mai bea o bere*
*si oamenii romante triste vor,*
*si-n curti se face vin din must de struguri*
*si toti bucurestenii au umor.*

*L-am parasit destul, ca azi să-l caut*
*si să-l gasesc intodeauna treaz,*
*nu este el cel mai frumos din lume,*
*dar cel mai drag ne e în orice caz.*

*Mă pregatesc să fug din nou în tara*
*si să cistig aripi dumnezeiesti,*
*să pot gusta melancolia toamnei*
*în fiecare colt de Bucuresti.*

*3 august 1989*

°°°*°°°

## *Soferul si nevastă-sa*

*Ne urcasem cu totii în autobuz*
*Care nu era confortabil, dar era independent,*
*N-avea fiecare locul sau,*
*Dar ne gindeam ca o să aiba,*
*Era primavara,*
*Venea vara,*
*Se dezghetau drumurile,*
*Puteai să mergi cu gulerul camasii descheiat,*
*Se dezghetau drumurile,*
*Noi cântam cântece de-ale noastre, vechi,*
*Pe care nu le mai cântasem de multa vreme*
*Si unii din cauza vitezei,*
*Care-i imbata,*
*Altii cu o tandra ironie,*
*Am inceput să zicem, să cântam*
*Ca autobuzul nostru*
*E cel care dezgheata*
*Drumul pe care mergem.*

*Pe directia aceea spre munte,*
*Spre marele munte,*
*Nu mai mersese niciodata un autobuz,*

*Numai turisti particulari,*
*Numai nebuni ocazionali.*

*Asa ca nu ne interesa destinatia,*
*Ne ajungea bucuria*
*Ca mergem cu totii spre marele munte.*
*Soferul era tinar,*
*Conducea pentru prima oara*
*Un asemenea autobuz.*
*Fusese ajutor de sofer,*
*Lucrase mult si cinstit,*
*Dupa cum mergea, dupa cum frina,*
*Era fare indoiala cel mai bun sofer*
*Dintre toti soferii nostri,*
*Asta conduce exceptional, strigam noi,*
*Asta-i omul care ne trebuie*
*Si el dadea din mîna cu modestie*
*Rugîndu-ne să nu-l mai laudam,*

*Cal incurcam la condus.*
*In fond e autobuzul dvs.,*
*Eu sint al dvs.,*
*M-ati ales să conduc autobuzul,*
*Asta-i treaba mea.*

*Noi am aplaudat, chiar si aceasta lepadare, a lui,*
*De laudele noastre.*

*Si autobuzul mergea mai departe*
*Si-n diverse localitati, în care ne opream,*
*Multi urcau*
*Si nimeni nu mai voia să coboare.*
*Era un autobuz unic*
*Nu mai exista asa ceva în imprejurimi.*
*Ramasesera-n urma troleibuzele agatate*
*De reteaua electrica*
*Si lipsite de orice independenta,*
*Tramvaiele inghesuite intre sine*
*Si aceeasi retea.*

*Autobuzol nostru se incarcase inspaimintator,*
*Fiecare urca în autobuz cu ce avea mai bun,*
*Soferul conducea exceptional,*
*Nimeni nu conduce mai bine ca el,*
*Strigam noi*

*Si el dadea moale din mâna,*
*Si noi strigam iarasi,*
*Lasa frate, Iasa modestia la o parte,*
*Da-o dracului de modestie*
*Noi, care n-am avut niciodata posibilitatea*
*Unui asemenea drum,*
*Stim valoarea lui adevarata,*
*Esti al nostru,*
*Esti dintre ai nostri,*
*Ramii intre noi,*
*Bravo,*
*Ura,*
*Si el nu mai putea să ne opreasca,*
*Trebuia să fie atent la drum,*
*Iar noi eram prea multi*
*Si incepusem să-l incomodam,*
*Stateam claie peste gramada în autobuz,*
*Dar uneori îi blocam o mâna sau un picior,*
*Pina când citiva meseriasi*
*L-au rugat să opreasca pentru citeva minute*
*Ca să-i faca o cusca de protectie,*
*Să nu-l mai incomodam la condus,*

*Dar să-si ia si nevasta lângă el,*
*Au zis altii,*
*Ca drumul e lung si se plictiseste omul.*
*Si uite-l acum în cusca lui de protectie,*
*In cabina lui blindata!*

*Ce hotarit conduce,*
*A dat drumul si la muzica,*
*Se aude în toata masina o muzica eroica,*
*Pe care o intrerupem noi din când în când*
*Cu cântece despre el si de drumul nostru,*
*Si hai, mă, să fim atenti si cu nevasta-sa,*
*Ca si el e om.*

*In autribuz vara e cald*
*Iarna e frig,*
*Drumul continua,*
*Am inceput să obosim,*
*Nene soferule, opreste,*
*Să ne odihnim si noi.*
*Să te odihnesti si dumneata,*
*Ca n-o fi foc,*

*Dar el nu mai aude,*
*El conduce,*
*Si-ntr-adevar, conduce exceptional,*
*E cel mai bun, strigam toti,*
*Dar ne e foame,*
*Pentru ca n-am mai oprit demult,*
*Si-avem nevoie si noi*
*De piine, de apa, de un ragaz,*
*Probabil c-am inceput să-l si enervam*
*Cu mofturile noastre*
*Setea, foamea, somnul,*
*Geamurile autobuzului nut mai exista demult,*
*Pe ele au sarit cei ce n-au mai putut suporta,*
*Usile au ruginit si nu se mai deschid,*
*Si soferul conduce autobuzul*
*Din ce în ce mai nervos,*
*A inceput să faca si accidente,*
*Stau si el si nevasta-sa cu miinile pe volan,*
*Marile piscuri îi cheama,*
*Mai e putin combustibil,*
*Am intrat pe un fel de linie ferata,*
*Vecina cu drumul,*
*Dupa ce ni s-au spart cauciucurile*
*Si dupa ce soferul a darimat*
*Cu lovituri de autobuz*
*Case si biserici,*
*Sate si orase,*
*Incepem să coborim,*
*Si bineinteles ca viteza creste,*
*Asa e la orice coborire,*
*Viteza creste,*
*Nu mai e nimeni în autobuz,*
*Unii au murit,*
*Altii au fugit,*
*Alii ne-am uscat de foame si de sete,*
*Altii am inghetat de frig,*
*Muntele e tot mai departe,*
*Dar autobuzul coboara*
*Halucinind pe linia moarta*
*De cale ferata,*
*Si numai ei doi,*
*Soferul si nevasta-sa,*
*In cabina blindata,*
*Se uita doar inainte,*
*Nu mai stiu pe cine conduc si unde se duc,*

*Si de ce tac toti pasagerii*
*Si de ce se merge cu viteza prabusirii,*
*Când excursia incepuse atât de frumos*
*Catre marele munte.*

*12/13 iulie 1987*

°°°*°°°

## *Cineva mă ascultă*

*In veac cu putere oculta*
*din zid cineva mă asculta.*
*cu cât mă coboara pe mine.*
*cu-atât el mai mare devine.*

*Iubirea mi-o suge prin tuburi.*
*mă simt rastignit pe suruburi,*
*ce face cu mine nu-i veghea,*
*el trage din zid cu urechea.*

*Ai zice ca apara, poate,*
*poporul de rău si pacate,*
*de cei ce tin arme în lira*
*de cei care mint si conspira.*

*Dar nu el asculta orbeste,*
*pe om când acasli traieste,*
*ne intra-n cearsaf si sub piele,*
*în creier de ginduri sai-l spele.*

*Prin mari, electronice unde*
*în ochi si în talpi ne patrunde,*
*putere zeiasca si oarba*
*el scris e si-n firul de iarba.*

*Asculta fereastra deschisa*
*si viermii urcind în caisa,*
*cum gifiie-n dragoste mirii,*
*concertul marunt al pieirii.*

*In veac cu politie multa,*
*din zid, cineva mă asculta.*

*1981*

°°°*°°°

## *Călugăr*

*Doamne, fă-mă calugar*
*Si cheama-mă până la tine*
*Să-ti spun adevarul*
*Despre marele dezastru pamintesc.*
*Doamne, fă-mă calugar.*
*Au fost haituiti,*
*Au fost ofensati,*
*Dar calugarii au totusi*
*O oarecare libera trecere*
*La vamile cerului.*

*Undeva, la Cheia,*
*Am auzit eu ca exista*
*O scara de rasina de brad*
*Care ajunge până la tine, Doamne,*
*Lasa-mă să urc si să-ti spun.*

*Voi gasi-o chiar daca*
*Nu e în evidenta primariei din Mîneciu*
*O voi gasi-o dupa miros,*
*Dupa mirosul mortilor*
*Dupa mirosul viilor,*
*Dupa mirosul de tamiie.*

*O voi gasi-o si voi veni*
*Să-ti spun ce rău e pe pământ*
*Să-ti spun ca-n luptele pentru dreptate*
*Dreptate a iesit*
*Atât de zdrobitor victorioasa*
*Incit a devenit idee,*
*Nu mai are nici o realitate.*

*Doamne e nedrept totul,*
*Copiii nu mai au decât recreatii si examene,*
*Ore de clasa nu mai sint,*
*Batrinii sint pusi la zid*
*Sub niste taloane de pensii*
*Care sint trase din tunuri*
*AIe binevointei generale.*

*In rest muncim până ne cad miinile din umeri*
*Si nu mai stim pentru cine muncim*

*Mai ales ca ei ne dau să facem*
*Lucruri pe care tot ei le considera inutile*
*Si ne reproseaza noua*
*Ca facem lucruri inutile.*

*Dar, în fine Doamne, primeste-mă în audienta*
*Pe mine, calugarul cel mai limbut,*
*Al minastirii tale cu 5 continente.*
*Hai, Doamne, fi bun si primeste-mă*
*Ca, alttel, daca intirzii,*
*Nu mai am pe unde urca*
*Vine omenirea flaminda*
*Să manince scara de rasina*
*Care duce la tine,*
*Doamne, fă-mă calugar,*
*Fa-mă si asculta-mă*
*La ora când minastirea ta*
*Cu 5 continente*
*Si cu 4 miliarde de prapaditi*
*Instaleaza ultimele arme*
*In clopotnita !*

*10 decembrie 1983*

°°°*°°°

## ***Minciunile***

*Dar, hai, să ne spunem minciuni importante,*
*Dar, hai, să ne spunem minciuni si mai mici,*
*Asa cum amantii le mint pe amante*
*Si ele îi mint pe pământ pe aici.*

*Dar, hai, să ne spunem cu patos brasoave,*
*Dar, hai, să vedem cine minte mai mult,*
*Asculta delirul consoanelor grave,*
*Cum si eu minciunile tale le-ascult.*

*E foarte frumoasa, e foarte frumoasa*
*Minciuna aceasta pe care mi-o spui,*
*Asa ca, te rog, si pe mine mă lasa*
*Să palavragesc doar ce nu-i, doar ce nu-i.*

*Concurs de minciuni la echipe si solo*
*Si ies campioni mincinosii cei mari,*
*Dar, draga Păcală, tu ce faci acolo ?*

*In campionate de ce nu apari ?*

*Se minte cum nu s-a mintit niciodata,*
*E multa minciuna la noi pe pământ,*
*Sint false recursuri si nu-i judecata,*
*Balanta cea veche-a dreptatii s-a frint.*

*Dar, hai, să mintim fără nici o rusine,*
*Dar, hai, să mintim în direct si-n raspar,*
*Ca poate prin rău vom ajunge la bine,*
*Minciuna suprema va fi adevar.*

*1984*

°°°*°°°

## *Analfabetilor*

*V-am spus ca sint un om periculos*
*Si nu mi-ati luat avertismentu-n seama.*
*V-am spus s-aveti pentru persoana mea*
*Un plus de-ngrijorare si de teama.*

*V-am spus ca fac teribil de urit*
*De sint calcat putin pe libertate.*
*V-am spus ca sint osteanul credincios*
*Dar care doar cu inamici se bate.*

*V-am spus să va astimparati si voi,*
*Cenzori capriciosi ai vremii mele,*
*C-o să va coste scump maruntul moft,*
*De a ne face noua zile grele.*

*V-am spus să puneti mâna să munciti.*
*Să nu mai tot pinditi zelosi din umbra,*
*V-am spus ca n-o să placa nimanui*
*Pornirea voastra, tulbure si sumbra.*

*V-am spus ca vremurile s-au schimbat*
*Si ca situatia e mai complexa,*
*Nu-i intelectualul - servitor.*
*Cultura nu-i ceva ca o anexa.*

*Si lumea nu se poate cuceri*
*Umflind la cifre si mimind tumulturi*
*Cu aroganti si trindavi doctoranzi,*

*Cu papagali care tin loc de vulturi.*

*V-am spus si am puterea să mai spun*
*Ca nu incape muntele în sera*
*Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad*
*Si de la caprioara la pantera.*

*V-am spus să nu-l fetisizati pe Marx,*
*Să nu-i pastrati în spirt invatatura*
*Si voi intr-una fără să-l cititi*
*Il pomeniti până va doare gura.*

*V-am spus ca batalia pentru om*
*Nu iarta astazi nici o dezertare*
*Si voi v-ati decorat voi intre voi*
*Când lupta este în desfasurare.*

*V-am spus ca muzica nu-i un microb*
*Care ameninta civilizatii*
*E-a omului pentru a fi mai bun,*
*V-am spus: ceva care să-i placa dati-i.*

*V-am spus, concetateni analfabeti,*
*Si luati aminte si să tineti minte.*
*Dar nu stiam ca v-ati născut si surzi*
*Si scoateti arma când vedeti cuvinte.*

*1979*

°°°*°°°

## *Probă olimpică*

*Mintea mea obosita*
*nu e mai proasta*
*decât mintea voastra odihnita,*
*hai să gindim impreuna,*
*hai ginditi si voi,*
*incordati-va mintile odihnite*
*si produceti ginduri.*

*Ce cânt acele broboane de sudoare*
*de pe fruntile voastre ?*
*Straduiti-va,*
*concentrati-va,*
*ginditi-va,*

*aveti mintile odihnite,*
*dormiti de 2.000.000 de ani,*
*ati avut scutire,*
*ati avut permisie,*
*ati avut concediu mental,*
*ce dracu!*

*Va depaseste în viteza broasca testoasa,*
*melcul, de-a carui trecere*
*va tiuie urechile,*
*e un melc mort,*
*ariciul v-apare ca un ideal imposibil,*
*va miscati ca prin corpuri solide,*
*ca prin undelemn inghetat*
*ca prin ochi de sticla,*
*ce dracu!*

*Gindit,*
*nu mai aminati aceasta,*
*ginditi, ar fi trist pentru voi*
*si vai fi pus mintea la uscat*
*pe gardurile în care inchideti,*
*cu depline sentimente*
*de posesiune si protectie,*
*mintea mea obosita.*

*10 noiembrie 1983*

°°°*°°°

## *Regresăm*

*Nu-i nimic, e-n regula,*
*mai asteptam doua sute de ani,*
*ce-o să fie, un biet accident istoric,*
*o socoteala matematica gresita,*
*sintem în Estul Europei, nu uitati.*
*Rusii, da, Maghiarii, da,*
*Polonezii, da, Bulgarii, da,*
*noi, nu, noi nu, noi nu progresam,*
*ca se interpreteaza,*
*când nu voiau vecinii,*
*noi nu puteam, n-aveam voie,*
*când vor vecinii,*
*nu vrem noi, n-avem nevoie,*
*asta e, asa sintem noi, ai dracului,*

*dati în Paste, asta e, dati în Paste,*
*nu-i. nimic, e-n regula,*
*mai vedem noi, mai vedem,*
*aveti rabdare, nu bateti din picioare,*
*nu va pripiti*
*noi regresam cu placere,*
*noi regresam cu talent,*
*noi nu ne luam dupa nimeni*
*decât când regreseaza.*
*Doua sute de ani! Atât!*
*Aveti rabdare, nu chemati salvarea,*
*nu exagerati, nu cricniti,*
*regresati cu noi!*

*Inapoi, mars!*

*8 aprilie 1988*

°°°*°°°

## *Motorul gresit*

*Si daca dupa cum s-a auzit*
*si daca dupa cum un simt o spune*
*intregul drum e o desartaciune*
*si chiar motorul e croit gresit!*

*Masina e din ce în ce mai grea,*
*o-mpingem nazuind la zile bune*
*si asteptam s-apara o minune*
*să ne putem urcasi noi în ea.*

*Tu nu auzi constrcuctor de motoare,*
*ca ti l-am da pe-acesta inapoi ?*
*E un motor prea lenes, prea greoi*
*nu poarta, ci-i purtat de fiecare.*

*Si zi de zi motorul nostru moare*
*si-n loc să meargă el, l-impingem noi.*

*1983*

°°°*°°°

## *Condamnati*

*Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,*
*eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit,*
*mi-ar fi prea mult si-o gaura de sarpe*
*să merg în ea, tacut si umilit.*

*Ce să mai cânt. când au venit piratii*
*si apele din matci ni le-au furat,*
*o lacrima fiintei mele dati-i*
*si-o s-auziti de omuI scufundat.*

*M-as ineca, m-as stinge si m-as duce,*
*să mă zdrobeasca ritmuri pe-o sosea,*
*nici nu mai am nevoie de o cruce,*
*mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.*

*Eu, sclavul trist al harpei mele tristre,*
*prapadul intinzindu-se il vad*
*si nu mai e nimic să mai reziste*
*acestei sinucideri în prapad.*

*De n-as avea puterea diavoleasca*
*să inteleg ca totul a cazut,*
*dar vin heralzii cinici să-mi izbeasca*
*scrisorile prapadului de scut.*

*Prietenii mă ocolosc de frica,*
*probabil mă considera ciumat,*
*eu insumi scriu acum la lampa mica*
*să nu mă vada cei care se bat.*

*Iubire ? Vis de miine ? Regasire ?*
*N-au gizii mei un minim interes*
*povesti cu dulci iluzii să-mi insire*
*din starea condamnatului să ies.*

*Se pregateste marele exemplu !*
*Acela, zic Casandrele, sint eu !*
*Ca un berbec am să mă duc în templu.*
*Murind, macar s-ajung la Dumnezeu.*

*Eu, sclavul trist al tristei mele harpe,*
*eu, cântaretul soarelui din nord,*
*de-aicea, dintr-o gaura de Sarpe,*
*rostesc un acatist si-un dezacord.*

*Ce să mai cânt ? Doar calea pin-la gide !*
*Ce să mai cânt ? Pe voi, ca pe eroi ?*
*Imi vine si a plânge si a râde*
*ca nu exista cale inapoi.*

*Voi nu vedeti ea nu mai aveti tara*
*si ca straini vi-s pruncii, cobitori,*
*invata ei ceva pe dinafara,*
*dar n-au părinti, ei au meditatori.*

*Voi nu simtiti ca nu mai aveti ape ?*
*V-au luat piratii tot pe vasul lor*
*si iata, din aproape în aproape,*
*noi sintem un pustiu nemuritor.*

*Din harpa mea ridicola si tandra*
*involuntar un cântec fără rang*
*te cheama lângă mine, hai Casandra,*
*saruta-mi gitul gata pentru streang.*

*1981 - 1983*

°°°*°°°

## *Sînt radical*

*Sint radical*
*mai precis*
*sint pentru pastrarea*
*unui just raport*
*intre minciuna si adevar,*
*intre eroi si eroi,*
*intre plus si minus,*
*sint radical,*
*mai precis,*
*mi-e sila de demagogia socialista*
*mai tare decât de*
*demagogia burgheza*
*pentru ca o simt*
*apasindu-mă cu mult mai de aproape.*

*Sint radical,*
*cred ca nu e buna legea*
*care te condamna mai grav*
*daca ucizi un urs*
*decât daca ucizi un om,*

*ba mai mult,*
*te condamna mai grav*
*daca vorbesti,*
*daca ai opinii,*
*decât daca ucizi.*

*Sint radical*
*adica îmi inchipui*
*ca daca ecuatia*
*"poporul ne-a ales,*
*vorbim în numete poporului,*
*guvernam în numele poporului,*
*construim socialismul*
*cu oamenii si pentru oameni,"*
*este adevarata,*
*nu e corect*
*să-i distrugi omului*
*casa, orasul sau satul,*
*fără să-l intrebi pe om;*
*zece elevi au declarat la scoala,*
*când i-a intrebat dirigintele*
*ce fapte bune au savirsit,*

*în ziua aceea,*
*ca au ajutat o batrina*
*să treaca strada*
*dar de ce asa de multi,*
*s-a mirat dirigintele*
*pentru ca batrina*
*nu voia să treaca strada*
*au raspuns ei.*

*Cam asta ar fi situatia*
*sint radical*
*si o privesc în fata,*
*daca batrina nu vrea să treaca strada*
*e greu să te lauzi*
*ca esti cel mai bun dintre oameni*
*pentru ca o obligi*
*să traverseze,*
*si lucrurile stau chiar asa,*
*batrina nu vrea*
*să treaca strada.*
*batrina nu se afla pe strada*
*nici nu exista strada,*

*si batrina nici nu e batrina.*
*ci o tara emotionata*
*ca va trebui să traverseze.*
*Sint radical,*
*adica mi-e groaza*
*de remuscarile*
*care nu mai pot salva nimic,*
*mai ales viata*
*care si asa se incapatineaza*
*de citeva generatii incoace*
*să se duca în pastele mă-sii.*

*Sint radical,*
*îmi plac prunele, piersicile,*
*marele veratice, libertatea,*
*femeia, granitele istorice,*
*si strugurii tamiiosi.*

*Sint radical,*
*as putea dicta un poem*
*si de la un telefon public,*
*dar tot radical sint*
*si mentionind*
*ca n-as putea face aceasta*
*decât daca si cea*
*careia îi dictez*
*ar avea telefon.*

*Sint radical,*
*cred ca Maresalul Ion Antonescu,*
*daca ar fi rejudecat*
*de un tribunal impartial,*
*ar putea fi declarat*
*fără rezerve,*
*erou al Romaniei post-mortem*
*si martir universal,*
*macar dupa lectura*
*Pactului Ribbentrop-Molotov.*

*Sint radical,*
*cred în valoarea frunzei de varza*
*aplicata pe lucrurile dureroase*
*ale corpului.*

*Sint radical,*

*nu cred să existe*
*inger mai urit*
*si demon mai frumos*
*decât omul,*
*si, mai mult decât atât,*
*nu cred să existe*
*accident mai rodnic*
*si lege mai contrariata*
*decât omul.*

*Din mine insumi*
*si din ceilalti*
*extrag radacina patrata*
*si observ ca nu e decât apa,*
*apa în stare de gindire,*
*apa cu suflet si cu virtejuri,*

*apa intr-o nevindecabila*
*formula chimica.*

*Sint radical,*
*când ploua*
*si când ninge*
*stiu ca e vorba*
*despre mine,*
*despre apa care sint,*
*despre apa care sint.*

*1 august 1988*

ooo*ooo

### *Din nou, Dacii liberi*

*Noi n-am avut nevoie*
*Sa luam adeverinte*
*Ca vietuim acasa,*
*In patrie la noi,*
*Am fost si vom ramine*
*De-a pururi dacii liberi*
*Si iubitori de pace,*
*Si vrednici de razboi.*

*La Sarmisegetuza,*
*La focuri, cu Zamolxe,*
*Si stelele din ceruri*

*Din singe ni se rup.*
*Nu ne-au invins romanii*
*Si-am ris de toti barbarii*
*Strigind la ei cu steagul*
*Facut din cap de lup.*

*Aceasta dam de stire,*
*De sub pamintul nostru,*
*Urmasilor in care*
*Reinviem acum.*
*Femeile iubindu-si*
*Sa nasca dacii liberi*
*Spre razbunarea noastra*
*Pe cel din urma drum.*

*Numiti si tara noastra*
*Cu numele ei dacic*
*Iubiti pe nou venitii*
*Dupa atitia ani,*
*Dar vesnic tineti minte*
*Ca peste dacii liberi*
*Au tot calcat invazii*
*Si altfel de romani.*

*Noi am ramas in glie*
*Si devenim padure,*
*Si devenim recolte,*
*Sa va hranim pe voi,*
*Si temelia tarii*
*S-o intarim cu oase*
*Si iubitori de pace,*
*Si vrednici de razboi.*

*Cu tot ce nazareste*
*Din firea noastra veche,*
*Dam Romelor de stire,*
*Prin ierburi murmurind,*
*Ca numai oboseala*
*Ne-a asezat sub scoarta,*
*Dar daca e nevoie*
*Ne vom scula oricand.*

°°°*°°°

## ***Iertările***

*tu sa ma ierti de tot ce mi se-ntampla*
*ca ochii mei sunt cand senini cand verzi*
*ca port ninsori sau port noroi pe tampla*
*ai sa ma ierti altfel ai sa ma pierzi*

*vad lumea prin lunete maritoare*
*si vad gradini cu arme mari de foc*
*sub mana mea deja planeta moare*
*si in urechi am continentul rock*

*ai sa ma ierti ca sunt labilitate*
*ca trec peste extreme fulgerand*
*ai sa ma ierti preablanda mea de toate*
*eu sunt nemuritorul tau de rand*

*ai sa ma ierti ca nu pot fara tine*
*si daca n-ai sa poti si n-ai sa poti*
*mie pierzandu-te-mi va fi mai bine*
*eu tristul cel mai liber dintre toti*

*si cum se-ntampla moartea sa le spele*
*pe toate-nobilandu-le fictiv*
*ai sa te-apleci deasupra mortii mele*
*si tot ai sa ma ierti definitiv*

*ai sa ma ierti in fiecare noapte*
*si-am sa te mint in fiecare zi*
*si cat putea-va sufletul sa rabde*
*cu cat iti voi gresi te voi iubi*

°°°*°°°

## *Repetabila povară*

*Cine are părinti, pe pământ nu în gând*
*Mai aude si-n somn ochii lumii plângând*
*Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminti,*
*Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinti.*

*Ce părinti? Niste oameni ce nu mai au loc*
*De atâtia copii si de-atât nenoroc*
*Niste cruci, încă vii, respirând tot mai greu,*
*Sunt părintii acestia ce oftează mereu.*

*Ce părinti? Niste oameni, acolo si ei,*

*Care stiu dureros ce e suta de lei.*
*De sunt tineri sau nu, după actele lor,*
*Nu conteaza deloc, ei albiră de dor*
*Să le fie copilul c-o treaptă mai domn,*
*Câtă muncă în plus, si ce chin, cât nesomn!*

*Chiar acuma, când scriu, ca si când as urla,*
*Eu îi stiu si îi simt, pătimind undeva.*
*Ne-amintim, si de ei, după lungi săptămâni*
*Fii bătrâni ce suntem, cu părintii bătrâni*
*Dacă lemne si-au luat, dacă oasele-i dor,*
*Dacă nu au murit tristi în casele lor...*
*Între ei si copii e-o prăsilă de câini,*
*Si e umbra de plumb a preazilnicei pâini.*

*Cine are părinti, pe pământ nu în gând,*
*Mai aude si-n somn ochii lumii plângând.*
*Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii*
*Nu copil de părinti, ci părinte de fii.*

*Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns*
*Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns.*
*Mai avem noi părinti? Mai au dânsii copii?*
*Pe pământul de cruci, numai om să nu fii,*

*Umiliti de nevoi si cu capul plecat,*
*Într-un biet orăsel, într-o zare de sat,*
*Mai asteaptă si-acum, semne de la strămosi*
*Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocosi,*
*Si ca niste stafii, ies arare la porti*
*Despre noi povestind, ca de mosii lor morti.*

*Cine are părinti, încă nu e pierdut,*
*Cine are părinti are încă trecut.*
*Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,*
*Unde-avem si noi însine ai nostri copii.*
*Enervanti pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,*
*Si în genere sunt si nitel pisălogi.*
*Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pasii prea mici,*
*Ba-i nevoie prea mult să le spui si explici,*
*Cocosati, cocârjati, într-un ritm infernal,*
*Te întreabă de stii pe vre-un sef de spital.*
*Nu-i asa că te-apucă o milă de tot,*
*Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?*
*Că povară îi simti si ei stiu că-i asa*

*Si se uită la tine ca si când te-ar ruga...*

*Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus*
*Pe constiintă povara acestui apus*
*Si pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,*
*Se vor împutina cei ce n-au si ne cer.*
*Iar când vom începe si noi a simti*
*Că povară suntem, pentru-ai nostri copii,*
*Si abia într-un trist si departe târziu,*
*Când vom sti disperati vesti, ce azi nu se stiu,*
*Vom pricepe de ce fiii uită curând,*
*Si nu văd nici un ochi de pe lume plângând,*
*Si de ce încă nu e potop pe cuprins,*
*Desi plouă mereu, desi pururi a nins,*
*Desi lumea în care părinti am ajuns*
*De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.*

°°°*°°°

## *Sara pe deal*

*Iese amurg dintr-o bataie de clopot*
*caii culeg iarba din ultimul tropot,*
*pasari adorm daca amurgul le-atinge,*
*sus la izvor, sus la obirsie, ninge.*

*Case cuprind sufletul zilnicei fringeri,*
*oamenii sint umbre tacute de ingeri,*
*nimeni aici legea cereasca n-o calca,*
*sufletu-n plop, trupul se-apleaca în salca.*

*S-a auzit de peste uliti o veste,*
*un nou născut viu intr-o iesle mai este,*
*lemne de foc, oarbe carute mai cara,*
*ultim sarut, ca o pecete de ceara.*

*Misticul sat luneca în rugaciune,*
*nimeni nimic, inspre pământ nu mai spune,*
*toate se-ntorc ireductibil spre ceruri,*
*florile tin sipete de adevaruri.*

*Iarasi amurg, dangatul parca revarsa,*
*cucii dispar lângă clopotnita arsa,*
*cade-n fintini ziua să urce iar, miine,*
*în amintiri satul miroase a piine.*

*In cimitir, oile nu mai pasc iarba,*
*mieii o pasc, pofta din ei este oarba,*
*nevinovati, anii se-ncarca de vina*
*cum ne-ating, fiintele cum le declina.*

*Sara pe deal seamana cel mai ades cu*
*sara pe deal cum o scria Eminescu*
*sara pe deal e si-aici cum si-ntr-insul,*
*sara pe deal, fetisizindu-ne plinsul.*

*Sara pe deal, parte din noaptea eterna,*
*sara pe deal, capul se-apleaca pe perna,*
*sara pe deal, totul deodata invie,*
*sara pe deal, muzica din poezie.*

*Caii în apus pasc magnetismul chindiei,*
*omului bun, casa puternica fie-i,*
*noi intre noi să mai gustam cât se poate*
*sara pe deal, cea mai de pret dintre toate.*

*Si să privim cerul cu tragice stele,*
*care mai ia forma poruncilor grele,*
*oamenii trec, nici nu vom sti unde pleaca,*
*iar dupa ei se mai aude o toaca.*

*Urmele lor sint sau copiii sau munca,*
*intr-un temei lasa intreaga porunca,*
*sara pe deal nu e decât un amestic*
*de fabulos, de nebunesc si domestic.*

*Ziua s-a stins, zeama de zarzara cruda,*
*tipa guzgani, cine-are timp să-i auda,*
*carii batrini de-o vesnicie lucreaza,*
*printre copii zgomotul lor isca groaza.*

*Daca intinzi mâna cu-o mica lumina*
*ai să si simti vrejuri crescind în gradina,*
*niste pindari, haulituri isi arunca,*
*fetele mari grup se întorc de la lunca.*

*Poarta în sini dorul de-o mâna barbata,*
*cei cautati mult mai târziu se arata,*
*podul pe râu scirtie si se indoaie,*
*mustele bat, semn de-nnorare si ploaie.*

*Lina-n fuior în turbioane se leaga,*
*creste-n dovleci dor de saminta intreaga,*
*parca de ieri luna rasare-nspre miine,*
*plânge-un copil, sau parca latra un câine.*

*Plaurii morti, cresc dintr-o apa uitata,*
*sfinti intelepti celor cuminti li se-arata,*
*sara pe deal, uite un minz care moare,*
*suflet din el, ca si o seara apare.*

*Dulce-albastrui cauta suflet de iapa,*
*ea nu mai e, alta va sti să-l inceapa,*
*ultimi copii striga pe ulita noastra,*
*blinde bunici îi insotesc din fereastra.*

*Sra pe deal, cumpana sinea nu-si strica,*
*sara pe deal e ca un duh de bunica,*
*fruct zemuit imprastiat pe tot locul,*
*coacem porumb, unde ai nostri fac focul.*

*Sara pe deal, dulce vinare de vara,*
*azi nici un om nu are dreptul să moara,*
*sara pe deal, fum doborit dintr-un sfesnic,*
*cade pe om, parca-ntrupindu-si-l vesnic.*

*Sara pe deal, cinepa fumega bice,*
*cei pedepsiti, nu au curajul s-o strice,*
*toate ramin, precum au fost în natura,*
*starea de om trece spre starea cea pura.*

*Sara pe deal, spune ca asta ni-i rostul,*
*să o numim suflet din sufletul nostru,*
*sara pe deal, sufletul mare al lumii,*
*sara pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.*

*Iar când noi toti vom murmura ce ne doare,*
*tu să ne dai o crestineasca iertare,*
*sara pe deal, nu a murit idealul,*
*sintem aici: Oamenii..Sara..Si Dealul.*

°°°*°°°

### *Oratie de nuntă*

*Astfel dupa tine se incheie toate.*
*Trag oblonul negru la fereastra mea.*

*Nu mai vreau deceptii, vreau singuratate,*
*Nu mai vreau iubire, voi abandona.*

*Avusesem dreptul si eu, ca oricare,*
*La o nebunie, la un ultim glont*
*Ultima speranta, ultima-ncercare*
*Dar în magazie era doar gablonz.*

*Nu-i nici o problema, toate-s foarte bune.*
*Te-am iubit desigur, cum mi-ar sta să neg...*
*Si cu pasiune, si cu voluptate*
*Si credeam în tine, vrednic si intreg.*

*Hai, intinde mana pentru despartire*
*Schimba-ti telefonul, ca si eu mi-l schimb*
*Saluteri miresei, salutari la mire,*
*Poate se rezolva toate intre timp.*

*Intra în multime, nimeni n-o să stie*
*Doua, trei persone care ne-au ascuns,*
*Eu voi tine minte scurta nebunie*
*Si-ntrebarea noastra fără de raspuns.*

*Firea ta ciudata n-o voi regasi-o*
*Nici n-ar fi nevoie, tu ramai un mit.*
*Nunta fericita, te-am iubit, adio,*
*Nu intoarce capul, pleaca, te-am iubit!*

*Vezi ca se confirma barfa despre mine:*
*Te-am lasat deodata crud si nefiresc*
*Totusi tine minte, tine bine minte*
*Te salvez de mine fiindca te iubesc.*

°°°*°°°

## *Îmi pasă*

*Mi-e dor de tine*
*Si nu-mi ajung celelalte*
*Vite ca un surogat*
*Pentru puritate*
*Nu s-a gasit.*

*Mi-e dor de tine*
*Mi-e tine de tine*
*Mi-e inlauntrul meu de tine*

*Mi-e nu stiu cum,*
*Mi-e nu stiu ce,*
*Mi-e dor de tine ca de acasa.*

*Imi pasa!*

°°°*°°°

## *Detalii*

*Stiu unde*
*Nu stiu de unde,*
*Nu stiu de ce*
*Si nu stiu*
*Pentru ce merit*
*Dumnezeu te-a trimis*
*Pe buzele mele.*

***°***°*°°°*°***°***

## *INTOARCEREA TARANULUI*

*Apleacã-ti fruntea de stãpân*
*spre brazda noastrã milenarã,*
*reînviat tãran român*
*si fãcãtorule de tarã...*
*Intr-un pridvor cu busuioc*
*ascute briciul pus la grindã,*
*peste-un lighean muiat la foc*
*tu bãrbiereste-te-n oglindã*
*Ai colindat ce-ai colindat*
*prin lumea vesnic friguroasã,*
*acum bine-ai venit în sat*
*mai cald e totusi pe acasã*
*Te-asteaptã brazda s-o-nfloresti*
*si grajdul sã-l îndesi cu vite*
*si vechi colinde românesti*
*te mustrã, parcã pãrãsite...*
*Tãran român, Mãria Ta,*
*sã nu lasi cîmpul tãu sã moarã,*
*ti-au dat strãmosii ce lucra,*
*cu mîinile-au fãcut o tarã*
*Dã iute briciul pe curea*
*si bãrbiereste-te de-a rîndul,*
*cã vezi cã azi e ziua ta,*
*care dureazã cît pãmîntul*
*La cimitir, pe la cei dusi,*

*coboarã-n zori si te închinã,*
*sã ungi tîtînile la usi,*
*deschide geamul spre luminã,*
*Reparã gardul putrezit,*
*dã coama calului prin mînã,*
*si ca sã simti cã ai venit*
*sleieste apa din fîntînã*
*Si nu uita, din cînd în cînd,*
*sã mai si mori cum se cuvine,*
*în toti urmasii renãscînd,*
*cum toti strãmosii sînt în tine*
*Tãran român, Mãria Ta,*
*îndreaptã cãi ce se strîmbarã,*
*prin tine tara va dura,*
*cã tu ai palma cît o tarã*

°°°*°°°

## *Lume, lume*

*De la mine pan' la tine*
*Numai fluturi si albine,*
*De la tine pan' la mine,*
*Numai rau si nici un bine.*

*De la mine pan' la ea,*
*Numai lant si numai za,*
*Unde-i ea si unde-s eu,*
*Numai piese de muzeu.*

*De la noi pana la lume,*
*Numai fiare fara nume,*
*De la lume pan' acasa,*
*Numai vreme friguroasa.*

*De la mine pan' la ei,*
*Numai lupte si scantei,*
*Ei acolo, eu aici,*
*Si-ntre noi e-un fel de bici.*

*De la voi la oarecine,*
*Numai gusteri si ruine,*
*Din neant la dumneavoastra,*
*Numai gratii la fereastra.*

*De la noi pana la noi,*

*Numai ei, din doi in doi,*
*Invers, de la noi la noi,*
*Numai stare de razboi.*

*De la toate pan' la toate,*
*Numai tu, singuratate,*
*Numai tu si eu si plansu-mi,*
*De la eu pana la insumi.*

*7 noiembrie 1997*

°°°*°°°

## *Bătrânul cersetor*

*La coltul strazii e un cersetor*
*Cu mana-ntinsa, catre-o alta lume*
*Decat aceea unde, fara nume,*
*El ispaseste rasul tuturor.*

*Adolescentii se mai tin de glume*
*Si-i pun in palma semne de-ale lor,*
*El e batran si intelegator,*
*Cu noi, cu totii, dar, cu cei mici, anume.*

*Si cine observa, int-o doara,*
*Ca el e-aici din vremuri de demult,*
*Imperturbabil, in acest tumult,*
*El, cersetorul, a uitat sa moara.*

*Sub zdreanta lui, minunea se-ntrupeaza,*
*In el e Dumnezeu, ce sta de paza.*

*9 aprilie 1997*

°°°*°°°

## *Prea târziu, la Paris*

*Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,*
*n-am avut nici noroc, nici chemări, nici curaj,*
*unde sunt, mă trezesc doritor să rămân*
*şi, cu grele picioare, m-ating de pavaj.*

*Nu-i de mine nimic din infernul modern,*
*eu în peşteri, acum, aş avea locul meu,*

*pe o piatră de râu mi-ar fi dor să-mi aştern,*
*orice drum la Paris mi se pare prea greu.*

*E trei sferturi sub ierbi generația mea,*
*ce să caut aici, fără nimeni din toți?*
*invalizi glorioşi, lângă voi aş cădea,*
*dar mă cheamă absurd nebunia pe roți.*

*Prea târziu am ajuns, prea bătrân, la Paris,*
*amintirea s-a şters, în memorie-i gol,*
*era bine să-l gust, cât mi-a fost inetrzis,*
*de pe oricare loc, azi, abia mă mai scol.*

*Şi mi-e dor de Brâncuşi, cel mai mult de Brâncuşi,*
*dacă nu-ntârziam, într-un straniu pariu,*
*îi umblam la fereşti, îi dormeam pe la uşi,*
*pentru opera lui, măcar piatră să-i fiu.*

*Condamnat, pentru veci, să fiu numai român,*
*noapte bună, oraş al eternei lumini,*
*prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,*
*hai acasă, eu plec, n-are rost să rămân,*
*e prea scump pentru mine să mor în străini.*

*1995*

°°°*°°°

## *E prea puțin*

*De-atâtea zilnice-ncercări mizere,*
*De-atâta umilință şi păcat,*
*De-atâta moarte câtă ni s-a dat,*
*E prea puțin o singură-Nviere.*

*Şi, totuşi, pe pământul înghețat,*
*Lumina lunii drepturile-şi cere*
*Şi-n stupi lucrează vechiul dor de miere*
*Şi vânturile primenirii bat.*

*E ca un fel de rupere de ere*
*Şi ca un întuneric luminat,*
*E lupta-ntre femeie şi bărbat,*
*Ca la un alt scandal pentru putere.*

*Şi, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat,*

*E prea puțin o singură-Nviere.*

*25 aprilie 1997*

°°°*°°°

## *Orfani*

*A fi om e mai greu decât plumbul pe lume,*
*Noi nici nume n-avem. Dar câți oameni au nume?*

*Ne-ați uitat în cămin şi ni-i greu şi ruşine,*
*Mai cumplită, oricum, e uitarea de sine.*

*Suntem răi între noi, tot ce-i rău ne-răieşte,*
*Cei mai răi sunt acei ce urăsc omeneşte.*

*Noi - parinți nu avem, cum destinul ne arată,*
*Pe pământ, cei mai mulți n-au nici mamă, nici tată.*

*Poate că, între noi, peste traiul de câine,*
*Sunt cei supradotați pentru lumea de mâine.*

*Şi mai mare ca noi e, oricum, altă rană,*
*Un popor de orfani, într-o lume orfană.*

*10 aprilie 1997*

°°°*°°°

## *Târziu*

*Când v-am rugat să-i ocrotim,*
*Când v-am rugat a nu-i uita,*
*N-ați auzit şi mi-ați răspuns*
*Că-i o problemă foarte grea.*

*Şi-am fost ridicol stăruind*
*Şi-am încercat să vă mai spun*
*Şi noi m-ați învinovățit*
*Şi m-ați considerat nebun.*

*Şi eu v-am zis că nu e timp,*
*Că suntem nişte pasageri,*
*Şi voi ați construit minciuni,*
*Mai multe astăzi decât ieri.*

*Şi-acum de ce vă bucuraţi*
*De arta celor ce-au murit,*
*Când voi i-aţi condamnat pe ei*
*La trai pe muchie de cuţit?*

*O locuinţă v-am cerut,*
*S-o dăm artiştilor pribegi,*
*Şi jaful vostru mi-a răspuns*
*Cu literele unei legi.*

*Acum, e gata casa lor*
*Şi v-aţi putea şi voi mândri*
*Că daţi o casă celor morţi,*
*Deşi ei v-au cerut-o, vii.*

*Târziu răspuns şi ipocrit,*
*Artiştii au ajuns pământ,*
*E gata casa vieţii lor,*
*Dar locatarii nu mai sunt.*

*20 mai 1994*

°°°*°°°

## *Căruciorul cu rotile*

*America nu se dezminte.*
*Ea, tocmai în aceste zile,*
*Ne mai trimite-un preşedinte,*
*În căruciorul cu rotile.*

*Prin orizonturi numai ţinte,*
*În voie mişună reptile,*
*Şi iarăşi e-un fior fierbinte*
*În graniţele inutile.*

*Din lacrimile fostei mile,*
*Mai strigă ruşii: înainte!*
*De Yalta tragicelor file,*
*Ne-aducem iarăşi, toţi, aminte.*

*Şi, sub căruţul cu rotile,*
*Se scoală morţii din morminte.*

*20 martie 1997*

°°°*°°°

## *Unde să pleci*

*Află şi-nvață*
*Acest refren:*
*Până la moarte,*
*N-ai nici un tren.*

*Clipă absurdă*
*Şi, noi, năuci,*
*Nici nu ştiu unde*
*Vrei să te duci.*

*Încă nu-i gata,*
*În hale reci,*
*Trenul cu care*
*Crezi c-ai să pleci.*

*Deocamdată,*
*Încă de ieri,*
*Acarii însuşi*
*Se simt şomeri.*

*Care plecare,*
*Care pardon,*
*Care adio,*
*Care peron?*

*Ce despărțire,*
*Când amândoi*
*Nu ne cunoaştem*
*Noi între noi?*

*Nu fi precoce,*
*Nu insista,*
*Încă-i abstractă*
*Iubirea mea,*

*Cât tu, pe lume*
*Nici n-ai venit*
*Şi, într-un pantec,*
*Suferi cumplit.*

*Creşte, sub cerul*

*Astrilor căşti,*
*Maternitatea*
*Unde urmează*
*Să mi te naşti.*

*28 decembrie 1997*

°°°*°°°

## *Viaţa, dublu mixt*

*Trăiesc aici, dar mă simt că sunt departe,*
*Din ce în ce mai singur şi mai trist,*
*Nici nu mai ştiu cât pot să rezist,*
*Închis într-un ziar şi într-o carte.*

*Mă-ncredinţez iluziei deşarte*
*Că mă salvează regăsirea-n Christ,*
*Dar, vai, ajung un fel de dublu-mixt,*
*Cu viaţă-n minus şi cu plus de moarte.*

*Şi, totuşi, nu m-a ocolit norocul,*
*Deşi mi-a fost întotdeauna greu,*
*Şi-am transformat în foc destinul meu*
*Ca, azi, cenuşa să rezume focul.*

*Şi de-aş cădea, aşa cum cere jocul,*
*Ca să devin o piesă de muzeu,*
*Eu tot îi mulţumesc lui Dumnezeu*
*C-a-ntârziat şi-aşa, prea mult, sorocul.*

*18 iulie 1997*

°°°*°°°

## *Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aş iubi*

*Altceva nu-i nimic*
*Şi mereu mă complic*
*Şi ce simplu mi-ar fi,*
*Dacă nu te-aş iubi.*

*Dacă m-aş lua după pretexte,*
*dacă-aş trage unde e uşor,*
*nici nu trebuia s-aud de tine*
*şi-mi era mai de folos să mor.*

*M-am băgat de bună voie slugă,*
*dragostei morale ce ți-o port,*
*dar pricep că mi-ar fi fost rentabil*
*să privesc destinul ca pe-un sport.*

*Nu-i o simplă încăpățânare,*
*pentru un ambițios pariu,*
*dar aleg o cale complicată,*
*tocmai din motivul că sunt viu.*

*Eu detest relația burgheză,*
*decorată circumstanțial,*
*mă închin la legile naturii*
*şi salut iubirea, ca scandal.*

*Mama ei de viață prefacută,*
*tatăl ei de soartă la mezat,*
*te iubesc în felul unui trăznet,*
*te prefer aşa cum s-a-ntâmplat.*

*Greu îmi e şi greu îți e şi ție*
*cu acest fel de a trăi al meu,*
*totuşi, vreau să ştii că, din pacate,*
*dragostea e o dificultate,*
*fără care-ar fi cu mult mai greu.*

*31 decembrie 1996 - 1 ianuarie 1997*
*Bucureşti*

ooo*ooo